

PARAULA I VIDA

ACTUALITAT

«Som del Senyor!» (Sl 99,3)

Pasqua és alegria profunda perquè Crist Ressuscitat ha vençut el mal i el pecat, ha obert el cel nou i la terra nova, i ha comunicat l'Esperit Sant als seus amics i deixebles, fent-los participar de la seva mateixa vida divina i de la seva santedat. Ell és sant i ens santifica a nosaltres. Només per això i gràcies al baptisme, podem anomenar-nos «sants» (així es dirigeix Sant Pau als fidels de les Esglésies a les quals escriu) i en la tradició de l'Església anomenem «sants» la Verge Maria (a la qual honorem amb el títol de «Santíssima») i tots els sants i santes de Déu, que ja viuen glorificats amb el Senyor i poden intercedir per nosaltres. I fa goig pensar en els sants «de la porta del costat», com li agrada anomenar al Papa Francesc la santedat quotidiana i humil, amagada als homes però no pas a Déu. Els sants són l'Església «triomfant» que brilla com a meta del nostre propi camí i ens atreu a la unió definitiva amb Déu, per l'amor.

En aquest diumenge pasqual podem compartir molts motius de joia, malgrat que el dolor de la pandèmia persisteixi, amb tantíssims malalts i persones traspassades arreu del

món, i malgrat que no cessi l'amenaça de la infecció. Continuem perseverant en les mesures de prevenció que ens reclamen les autoritats, aconsellades pels científics. Però en els nostres cors, mantinguem-nos fermes en la confiança i el convenciment que, passi el que passi, i sempre, «som del Senyor, som el seu poble i el ramat que Ell pastura» (Sl 99,3) i que els cristians hem de viure en l'alegria de l'Evangeli perquè hem rebut una gran promesa, que «la vostra alegria ningú no us la prendrà!» (Jo 16,22).

Visquem en l'alegria i que res ni ningú no ens la faci malbé. Tampoc l'epidèmia que estem sofrint. No ens deixem vèncer per la por, l'angoixa, les temences davant un futur incert. És natural que aquesta situació ens espanti; som humans. Però el creient està arrelat en una sòlida esperança que és el Senyor. Crist Ressuscitat continua aplegant-nos, encara que de moment sigui de forma no presencial, però sí que és ben real. Ell viu dins nostre, en l'Església domèstica, en el pròxim. Aquest any podem redescobrir millor que Crist viu en el nostre cor, i hi està a gust, perquè és Amic nostre, i ens treu les pors i ens consola perquè tinguem Pau i Alegria, i les comuniquem a tothom. La Pasqua és

la misericòrdia de Déu arribant definitivament al món. «El segle XXI ha de ser el segle de la misericòrdia», diu el Papa Francesc.

Desitjo, en concret, que visqueu l'alegria pels nostres **Patrons: Sant Jordi**, el passat dia 23, festa avui tan popular, diada d'amor i de cultura, viscuda de forma diferent, i que ens anima, com als màrtirs, a donar la vida per Crist, defensant els afligits i els qui no tenen protector. I demà dia 27 d'abril s'escau la festa de la Patrona i Senyora dels catalans, la **Mare de Déu de Montserrat**, arreu tan venerada i estimada, Moreneta encisadora, que acull els nostres precors, i que ens és «dels catalans princesa i dels espanyols estrella d'Orient... pilar de fortalesa i port de salvament», com canten els versos inspirats del *Virolai* de Mn. Cinto Verdaguer (1880). Cantem-lo tots aquests dies amb fe i enyorança, visitant espiritualment la Santa Cova amb amor filial. Preguem amb la *Visita espiritual* que va compondre el Venerable Dr. Josep Torras i Bages, Bisbe de Vic i actualment en procés de beatificació, potser la més famosa i popular. Que tingueu Santa Pasqua i joiosa festa dels nostres Patrons!

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

Retransmissions de les celebracions dominicals des de la Catedral

Al llarg de les properes setmanes —amb motiu del confinament— encetem una nova forma de viure la nostra fe, i el canal de YouTube servirà de via de comunicació per seguir en directe les misses dominicals, presidides per l'Arquebisbe, Mons. Joan-Enric Vives, des de la Catedral de Santa Maria d'Urgell, a les 11.30 del matí. En un caire més parroquial, els dissabtes a les 20 h, el Rector de la Parròquia de Sant Ot de La Seu d'Urgell, Mn. Ignasi Navarri, presidirà l'Eucaristia vespertina.

Es fan sense fidels a dins del temple, però en ser retransmeses en directe a través del canal Youtube de la nostra Diòcesi d'Urgell, s'obren a totes aquelles persones d'arreu de la diòcesi i d'altres territoris que s'hi vulguin afegir telemàticament.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Emaús, camí d'anada i tornada

L'escena se situa el mateix diumenge de Pasqua a la tarda. Dos dels deixebles de Jesús, Cleofàs i l'altre, tristos i abatuts, abandonen el grup a Jerusalem lamentant una experiència fracassada als seus ulls.

Emaús no està identificat amb certesa. El pelegrí que visita Terra Santa pot anar a Abu Gosh, o a Qubeibe o Emwas per reviuere l'escena. És igual. Emaús representa qualsevol situació de llunyania de Jesús i de la comunitat, de decepció, de recaure en un passat que ja donàvem per superat.

Cleofàs i l'altre, pel camí, espaiaven la seva pena: «nosaltres esperàvem...» quin desengany després de la il·lusió que havien posat en Jesús. Quina vergonya davant els companys del poble que veien descabellada l'aventura de seguir el Natzarè i les seves propostes del nou Regne... Tan tristos estaven que gairebé ni s'adonaren del jove assegut sota el freixe de la porta de

la vinya vora el camí que els saludà. Sense ni mirar-se'li van retornar un escarransit «Shalom» i prou. El foraster es posa a caminar amb ells. A poc a poc, el foraster es va introduint en la seva conversa. Pensaven que deuria viure a la lluna perquè no sabia res de tot el que havia passat a Jerusalem aquells dies. Però, això sí, hi tocava... parlava dels profetes, del Messies... i revifà en els seus cors aquell entusiasme que s'havia apagat. Tant, que el conviden a quedar-se amb ells aquella nit a l'hostal d'Emaús.

Entren, saluden l'hostaler i s'asseuen a la taula acostumada, vora la finestra. Tot i ser dies de Pasqua no hi havia gent a l'hostal. L'hostaler va portar el pa i el vi mentre la mestressa preparava les menges.

El foraster pren un tros de pa i el got de vi i beneeix: «Preneu, mengeu... prene, beveu...»

No calgué més. Ara l'han reconegut: és Jesús. Però Jesús desapareix. S'alcen d'una revolada: «Mar-

xem...» li diuen a l'hostaler que arriba amb la vianda: «On aneu?»

—«Tornem a Jerusalem.»

—«Però si és de nit!»

—«La lluna de Pasqua ens farà claror». Ja passen la porta.

—«I el foraster, on és?»

No ho varen sentir. L'hostaler mirava la finestra tancada. Per la porta no havia passat...

Fan corrent el camí de tornada. No parlen. Tan sols alguna exclamació de joia i entusiasme. Tenen pressa per arribar. Qui ha trobat el Senyor necessita dir-ho.

Finalment: Jerusalem, el Cenacle, el reencontre amb la comunitat que espera... Tots ho saben ja. Crist ha ressuscitat. És Pasqua.

PALABRA Y VIDA

«¡Somos del Señor!» (Sal 99,3)

Pascua es alegría profunda porque Cristo Resucitado ha vencido el mal y el pecado, ha abierto el cielo nuevo y la tierra nueva, y ha comunicado el Espíritu Santo a sus amigos y discípulos, haciéndolos participar de su misma vida divina y de su santidad. Él es santo y nos santifica a nosotros. Sólo por esto y gracias al bautismo, podemos llamarnos «santos» (así se dirige San Pablo a los fieles de las Iglesias a las que escribe) y en la tradición de la Iglesia llamamos «santos» a la Virgen María (a quien honramos con el título de «Santísima») y a todos los santos y santas de Dios, que ya viven glorificados con el Señor y pueden interceder por nosotros. Y es bello pensar en los santos «de la puerta de al lado», como le gusta llamar al Papa Francisco la santidad cotidiana y humilde, escondida a los hombres pero no a Dios. Los santos son la Iglesia «triumfante» que brilla como meta de nuestro propio camino y nos atrae a la unión definitiva con Dios, por el amor.

En este domingo pascual podemos compartir muchos motivos de alegría, a pesar de que el dolor de la pandemia persista, con tantísimos enfermos y personas traspasadas en todo el mundo, y a pesar de que no cese la amenaza de la infección. Continuemos perseverantes en las medidas de prevención que nos reclaman las autoridades, aconsejadas por los científicos. Pero en nuestros corazones, mantengámonos firmes en la confianza y el convencimiento de que, pase lo que pase, y siempre, «somos del Señor, somos su pueblo y ovejas de su rebaño» (Sal 99,3) y que los cristianos debemos vivir en la alegría del Evangelio porque hemos recibido una gran promesa, que «nadie os quitará vuestra alegría» (Jn 16,22).

Vivamos en la alegría y que nada ni nadie nos la eche a perder. Tampoco la epidemia que estamos sufriendo. No nos dejemos vencer por el miedo, la angustia, los temores ante un futuro incierto. Es natural que esta situación nos asuste; somos humanos. Pero el creyente está arraigado en una sólida esperanza que es el Señor. Cristo Resucitado continúa reuniéndonos, aunque de momento sea de forma no presencial, pero sí bien real. Él vive dentro de nosotros, en la Iglesia doméstica, en el prójimo. Este año podemos redescubrir mejor que Cristo vive en nuestro corazón, y está a gusto, porque es Amigo nuestro, y nos quita los miedos y nos consuela para que tengamos Paz y Alegría, y las comuniquemos a todos. La Pascua es la misericordia de Dios llegando definitivamente al mundo. «El siglo XXI debe ser el siglo de la misericordia», dice el Papa Francisco.

Deseo, en concreto, que viváis la alegría por nuestros **Patronos: San Jorge**, el pasado día 23, fiesta hoy tan popular, día de amor y de cultura, vivida de forma diferente, y que nos anima, como a los mártires, a dar la vida por Cristo, defendiendo a los afligidos y a los que no tienen protector. Y mañana día 27 de abril celebramos la fiesta de la Patrona y Señora de los catalanes, la **Virgen de Montserrat**, en todas partes tan venerada y querida, **Moreneta** encantadora, que acoge nuestros ruegos, y que nos es «de los catalanes princesa y de los españoles estrella de Oriente... pilar de fortaleza y puerto de salvación», como cantan los versos inspirados del *Vírolai* de Mn. Cinto Verdaguer (1880). Cantémoslo todos estos días con fe y añoranza, visitando espiritualmente la Santa Cueva con amor filial. Oremos con la *Visita espiritual* que compuso el Venerable Dr. Josep Torras i Bages, Obispo de Vic y actualmente en proceso de beatificación, quizás la más famosa y popular. ¡Que tengáis Santa Pascua y gozosa fiesta de nuestros Patronos!

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

Testimonis de fe viscuda en un temps difícil

Us volem seguir acostant a les pàgines del Full Dominical com estem vivint aquest confinament els cristians de la Diòcesi, i com ens ajuda la nostra fe a superar els entrebancs que se'ns presenten i el repte que suposa el canvi de vida, els interrogants que s'obren i la inquietud per la integritat dels qui estimem.

Victòria Riu Llloch: «M'ha donat més força per a restar serena» (Vall d'Aran)

Crec que ha sigut molt important per a mi perquè m'ha donat més força per a restar serena. M'ha impactat molt com hem hagut de viure la Setmana Santa, ja que jo he sigut portadora d'un pas i ara amb el confinament, no poder veure ni tan sols una processó cosa que feia cada any, ho he trobat molt en falta.

La imatge de solitud, però al mateix temps d'introspecció que va ensenyar el Sant Pare a la Plaça de Sant Pere, va ser colpidora. La part positiva és que moltes de les celebracions s'han pogut seguir per la tele i per tant, jo he fet la meua Setmana Santa particular. El sermó de no oblidar als més febles i d'agraïment a totes les persones que ara, més que mai, estan ajudant i fent la seva feina de manera molt conscient i professional, crec que ha arribat tant a creients com a no creients.

El Papa Francesc està donant una lliçó d'humilitat, obertura i apropament a tothom com pocs altres Sants Pares han fet. Amb duresa contra el capitalisme i el món de consumisme que hem creat, però tendresa i afecte amb un missatge d'esperança pel canvi que hauríem de fer.

Margaret Palou: «Tinguem fe, il·lusió i esperança» (Agramunt)

Als meus pares sempre els he sentit dir que «qui canta, el seu mal espanta»... Doncs aquests dies de confinament, CANTAR les cançons que cantem a la catequesi han fet i ens estan

fent, a la meua família, un camí de fe més planer i més esperançador. Cantem tot sovint que «si la TRISTESA truca al teu cor, i et diu deixa'm entrar, diga-li: no, no, no. CRIST viu amb mi i no hi ha un lloc per a tu». No ho dubto... Tinguem fe, il·lusió i esperança.

Óscar Ticó Riera (Alp)

La veritat és que sempre he tingut l'oportunitat de viure durant Setmana Santa la fe d'una manera molt bona i en família.

Sempre hem marxat de missions a poblets al voltant d'Espanya, ajudant a aquelles parròquies que no sempre tenen el goig que tenim bastants de nosaltres, la possibilitat de tenir Missa cada dia de la Setmana Santa i, a més, a diferents hores per a que nosaltres puguem escollir aquella que s'encaixi bé al nostre horari. També diferents oficis que ens ajuden a acompanyar a Jesús des de que és mort fins a que ressuscita.

Ha sigut una Setmana Santa molt diferent a totes les altres que han passat en la història. Segurament, si haguéssim estat en aquesta situació fa uns vint anys, no hagués pogut viure la Setmana Santa com l'he viscuda aquest 2020 ja que no hi teníem tots els recursos

Els fidels ens expliquen la seva experiència a través de la llum de la fe, com els ajuda en el seu dia a dia.

Us convidem a llegir els seus testimonis perquè siguin un esperó per a l'esperança i per a la confiança en què sempre, en tot moment, hi ha un espai per a l'amor de Déu.

que hi tenim com són els mòbils o la televisió. He pogut seguir bastant les misses mitjançant les xarxes socials igual que el Via Crucis o el Rosari junt amb tots els que marxem de missions normalment.

Sí que hi faltava que hi acabés de posar una mica de la meua part per poder viure la Setmana Santa al màxim.

No ha sigut una Setmana Santa d'ajudar aquelles parròquies que necessiten la nostra ajuda, sinó de reflexió i m'han sorgit preguntes com són:

—Quin missatge ens voldrà enviar Déu fent-nos estar a casa durant aquesta Setmana Santa?

—Què ha volgut Déu de mi estant confinat durant la meua Setmana Santa?

—He fet tot el que Ell volia de mi?

—Tornarà Déu a permetre que estiguem vivint aquesta situació novament?

Per això no només ha sigut un temps per reflexionar i pregar, sinó també el créixer en l'amor amb la família i el poder veure coses que mai havia vist d'ells.

Pepita Montellà: «A Déu, aquests dies, el sento més a prop» (Encamp)

A Déu, aquests dies, el sento més a prop. El trobo en el silenci que ens envolta, en les persones que tinc a prop, contemplant la natura que floreix per primavera i en tots aquells animalets que surten a passejar. Cada matí em

llevo ben aviat, aixecant-me més d'hora del que acostumo a llevar-me, per escoltar la missa del Sant Pare, per sentir les seves paraules que em fan estar bé i m'ajuden a ser millor. Paraules que transmeto als meus éssers estimats per fer entre tots un món millor. I espero que ben aviat tots aquests nens i nenes que ens estan demostrant molt el seu valor i el seu esforç puguin sortir enmig d'aquesta natura i gaudir en bona companyia de tot el que Déu ens ha donat.

Joan Riu: «Apropar-nos als nostres convenciments» (Vielha)

Aquest temps de confinament ha de servir per reforçar la nostra fe i apropar-nos als nostres convenciments.

Podem fer un món per a tots, en el que humans i la resta d'éssers vius puguem fer la vida més sostenible o bé, si seguim la direcció del capitalisme, anar cap a un món on la segregació sigui una realitat, on hi hagi persones sense llar, suburbis empobrits, i a dalt de la cadena social els qui dominen...

Assumpta Villaró Buj (Alp)

La meua fe m'ha ajudat a viure el confinament des d'una òptica més reflexiva, senzilla i tranquil·la. Donant valor a les coses que es reforcen en moments de confinament com compartir amb la família. Sovint el frenètic dia a dia que portem ens fa passar per alt, o massa de pressa, aquestes estones amb els teus.

Càritas d'Urgell s'afegeix a #Caritasx3, campanya que vol donar resposta a l'increment de demanda de suport a tota Catalunya

Càritas d'Urgell s'ha afegit a la campanya iniciada el divendres 17 d'abril a Càritas, en les deu diòcesis catalanes, per tal de poder donar resposta a les peticions socials que Càritas ha anat rebent d'ençà que va decretar-se l'estat d'alarma. El lema de la campanya, «La necessitat s'ha triplicat. Tripliquem les donacions. #Càritasx3», explica quin és el problema: la demanda d'ajut s'ha triplicat en aquest temps de confinament.

Francesc Roig, President de Càritas Catalunya, ha informat que les demandes d'ajuda que setmanalment rep l'entitat en les seves seus arreu de Catalunya s'han multiplicat per tres. Lluny d'aturar-se en la seva activitat, Càritas ha incrementat les atencions, i estima que la demanda d'ajut s'anirà incrementant a mesura que s'allargui l'estat d'alarma.

En aquest sentit, també s'ha pronunciat el Director de Càritas d'Urgell, Josep Casanova, que ha recordat «la realitat en aquest moment ens diu que tots podem ser vulnerables. Ara hi haurà més vulnerables, perquè les situacions personals s'han fet més punyents, davant de la dificultat de treballar i amb les despeses corrents que hi ha; s'està posant moltes persones al límit».

Càritas d'Urgell ja ha posat a l'abast de les famílies que tenen dificultats targetes per a la compra d'aliments per valor de 300 euros, i la ciutadania pot participar en el seu finançament a través d'una campanya de *crowdfunding*, que ha tingut bona acceptació.

«Des de Càritas, volem estar al costat de les persones més vulnerables, que moltes vegades són descartades del sistema, i que malauradament resten invisibles», ha afirmat el President de Càritas Catalunya.

Durant l'any 2019 a Càritas d'Urgell es va atendre per a cobrir necessitats bàsiques a 1.235 persones (504 famílies) i es van invertir 169.986,04 euros en ajuts socials directes. El 51% del total dels ajuts són per a les despeses relacionades amb l'habitatge, el lloguer i els subministraments. A més, es van destinar 49.000 euros a ajuts escolars, per a infants que els cal suport

per a llibres o material escolar. Aquestes xifres, a causa de la situació actual, es preveu que augmentin exponencialment durant els propers mesos i en l'any 2020. Càritas va atendre més de 200.000 persones a Catalunya l'any 2018.

Per aquest motiu, i davant de l'emergència social que suposa, Càritas ha iniciat aquesta nova campanya de sensibilització, que ha comptat amb el suport del creatiu publicitari Camil Roca i de l'actor Víctor Solé, protagonista de l'anterior campanya de Càritas «Encara que no hi creguis, tots tenim un àngel», on interpretava precisament «l'àngel» de Càritas. La campanya ha posat en funcionament un web i un clip, dels que es farà difusió en les setmanes vinents, i comptarà amb la participació de televisions, diaris i ràdios d'arreu de Catalunya.

La campanya no només vol ser una crida a la solidaritat de la ciutadania de Catalunya, sinó que també vol ser un homenatge i agraïment als més de 3.000 professionals i voluntaris que continuen treballant, diàriament, per acollir i acompanyar les persones que ho estan passant més malament durant aquesta crisi.

«L'àngel no és Càritas, sinó que simbolitza totes i cadascuna de les persones que ens ajuden a fer que la nostra entitat no s'aturi. No només representa als professionals i voluntaris, sinó que també simbolitza el suport que rebem per part de tots els socis, donants, entitats, empreses, mossens i parròquies que de manera desinteressada ens estan donant un cop de mà», han afirmat des de Càritas.

25 ANYS CPT

«Fou un aprenentatge per al moment actual»

MONS. SALVADOR CRISTAU

L'actual bisbe auxiliar de la Diòcesi de Terrassa, Mons. Salvador Cristau, ens explica la seva vivència com a prevere en el decurs del Concili Provincial Tarraconense, ara fa vint-i-cinc anys.

Com recorda la seva participació al Concili Provincial Tarraconense?

La recordo com un temps de treball molt intens. Al principi, amb la il·lusió i també la incògnita d'una experiència eclesial nova, desconeguda per a tots. Després va venir l'exposició dels temes, les propostes que s'anaven presentant, les llums i les ombres. De vegades, el sistema d'aprovar les propostes per votació va poder distorsionar una mica aspectes que potser havien de ser fonamentals, com per exemple el de la comunió.

Què va representar per a l'Església aquesta iniciativa?

Va ser una iniciativa de consens per part de les diòcesis amb seu a Catalunya. Posant damunt la taula els problemes i els reptes d'aquell moment, les inquietuds, la realitat en definitiva. Amb tot, però, la constatació de la diversitat d'opinions, de sensibilitats i d'inquietuds va col·lapsar i absorbir excessivament l'atenció d'alguns participants, i certament dels mitjans de comunicació d'aquell moment.

Quins aprenentatges es poden extreure d'una experiència sinodal com aquesta?

L'experiència sinodal en si mateixa ha de servir-nos d'aprenentatge per al moment que vivim actualment, que ja no és el mateix i sobretot per al futur. També va ser una prova del que suposa treballar per la comunió amb tantes maneres diferents de veure la realitat. Potser ens va faltar començar per un aspecte important i que sempre hauria de ser previ, com és prioritzar la necessitat de la conversió personal i comunitària.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

27. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Fets 1,12-14 / Sl 86 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,39-47]. Mare de Déu de Montserrat, patrona principal de Catalunya (coronada, 1881 - entronitzada, 1947); sant Toribí de Mogrovejo, bisbe.

28. □ Dimarts [Fets 7,51-8,1a / Sl 30 / Jo 6,30-35]. Sant Pere Chanel (1803-1841), prev. marista i mr. a Oceania; sant Lluís-Maria Grignon de Montfort, prev.; sant Prudenci, bisbe; sant Cirí, mr.

29. □ Dimecres [1Jo 1,5-2,2 / Sl 102 / Mt 11,25-30]. Santa Caterina de Siena (1347-1380), vg. terciària dominicana, dra. de l'Església

i patrona d'Europa; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat; sant Robert, prev. cistercenc.

30. □ Dijous [Fets 8,26-40 / Sl 65 / Jo 6,44-51]. Sant Pius V (1504-1572), papa (1566, dominicà); sant Josep-Benet Cottolengo, prev., fund.; sants Amador, Pere i Lluís, mrs. a Còrdova.

MAIG

1. □ Divendres [Fets 9,1-20 / Sl 116 / Jo 6,52-59]. Sant Josep Obrer; sant Jeremies, profeta (s. VII-VI aC); sant Orenç, bisbe; sant Teodard, bisbe; sant Segimon, mr.; santa Grata, viuda; sant Aniol, sotsdiaca i mr.;

sant Ricard Pampuri, rel. hospitalari.

2. □ Dissabte [Fets 9,31-42 / Sl 115 / Jo 6,60-69]. Sant Atanasi (295-373), bisbe d'Alexandria i dr. de l'Església; Mare de Déu d'Araceli; sant Segon, bisbe i mr.; santa Zoa, mare de família, mr.

3. □ Diumenge vinent, IV de Pasqua (lit. hores: 4a setm.) [Fets 2, 14a.36-41 / Sl 22 / 1Pe 2,20b-25 / Jo 10,1-10]. Sant Felip (de Betsaida) i sant Jaume (anomenat el Menor, parent de Jesús, bisbe de Jerusalem, †62), apòstols; trobament de la santa Creu; santa Antonina, vg. i mr.; sant Alexandre I, papa i mr.

Diumenge III de Pasqua (A)

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Fets 2,14.22-33)

El dia de Pentecosta, Pere es posà dret amb els onze, alçà la seva veu i digué a la gent: «Homes de Judea i tots els qui viviu a Jerusalem: Escolteu bé i sapiguen això que us dic: Jesús de Natzaret era un home que Déu acredità davant vostre obrant entre vosaltres, per mà d'ell, miracles prodigis i senyals. Tots ho sabem prou. Doncs bé, d'acord amb la decisió que Déu havia pres i coneixia per endavant, Jesús de Natzaret va ser traït, i vosaltres el vau matar fent-lo clavar a la creu per uns homes sense llei. Però Déu l'ha ressuscitat i l'ha alliberat dels llaços de la mort, que de cap manera podia retenir-lo captiu. Perquè David, referint-se a ell, deia: "Sempre tinc present el Senyor; amb ell a la dreta, mai no cauré. El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo, fins el meu cos reposa confiat: no abandonareu la meua vida enmig dels morts, ni deixareu que es corrompi el qui us estima. M'ensenyareu el camí que duu a la vida: joia i festa a desdir a la vostra presència". Germans, us he de parlar clar. El patriarca David va morir i va ser enterrat en un sepulcre que avui encara podem veure. Però ell, que era profeta i coneixia el jurament de Déu de fer pujar al seu tron un dels seus descendents, havia contemplat en visió profètica la resurrecció de Crist, i en parlava quan deia que "Déu no l'havia abandonat enmig dels morts ni havia deixat que es corrompés el seu cos". Aquest Jesús, doncs, Déu l'ha ressuscitat. Tots nosaltres en som testimonis. I ara que la dreta de Déu l'ha glorificat, ha rebut del Pare l'Esperit Sant com estava promès, i l'ha donat amb profusió. Això és el que vosaltres veieu i sentiu.»

▶ Salm responsorial (15)

R. *Ensenyeu-me, Senyor, el camí que duu a la vida.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 1,17-21)

Estimats: vosaltres invoqueu com a Pare aquell que judica cadascú segons les seves obres, sense fer distincions. Per tant, vetlleu sobre la vostra conducta durant l'estada en aquest món. Penseu que heu estat rescatats de la manera absurda de viure que havíeu heretat dels vostres pares, no pagant un preu que pot perdre valor, com serien la plata o l'or, sinó amb una sang preciosa, la de Crist, sacrificat com un anyell sense tara ni defecte. Abans de crear el món, Déu havia decidit el seu destí, i ara, a la fi dels temps, l'ha manifestat per a vosaltres, els qui, per ell, heu cregut en Déu, que l'ha ressuscitat d'entre els morts i l'ha glorificat. Per això teniu posada en Déu la fe i l'esperança.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 24,13-35)

Aquell mateix diumenge dos dels deixebles de Jesús se n'anaven a un poble anomenat Emaús, a onze quilòmetres de Jerusalem, i conversaven entre ells comentant aquests incidents. Mentre conversaven i discutien, Jesús mateix els aconseguí i es posà a caminar amb ells, però Déu impedia que els seus ulls el reconeguessin. Ell els preguntà: «De què discutiu entre vosaltres tot caminant?» Ells s'aturaren amb un posat trist i un dels dos, que es deia Cleofàs, li respongué: «De tots els forasters que hi havia aquests dies a Jerusalem, ¿ets l'únic que no saps el que hi ha passat?» Els preguntà: «Què?» Li contestaren: «El cas de Jesús de Natzaret. S'havia revelat com un profeta poderós en obres i en paraules davant Déu i el poble. Els grans sacerdots i les autoritats del nostre poble l'entregaren perquè fos condemnat a mort i crucificat. Nosaltres esperàvem que ell seria el qui hauria alliberat Israel. Ara, de tot això ja fa tres dies. És cert que unes dones del nostre grup ens han esperat: han anat de bon matí al sepulcre, no hi han trobat el cos, i han vingut a dir-nos que fins i tot se'ls han aparegut uns àngels i els han assegurat que ell és viu. Alguns dels qui eren amb nosaltres han anat al sepulcre i ho han trobat tot exactament com les dones havien dit, però a ell, no l'han vist pas.» Ell els digué: «Sí que us costa d'entendre! Quins cors tan indecisos a creure tot allò que havien anunciat els profetes. No havia de patir tot això el Messies abans d'entrar en la seva glòria?» Llavors, començant pels llibres de Moisès i seguint els de tots els profetes, els exposava tots els llocs de les Escriures que es referien a ell. Mentrestant s'acostaven al poblet on es dirigien i ell va fer com si seguis més enllà. Però ells el forçaren preguntant-lo: «Queda't amb nosaltres que ja es fa tard i el dia ha començat a declinar.» Jesús entrà per quedar-se amb ells. Quan s'hagué posat amb ells a taula, prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava. En aquell moment se'ls obriren els ulls i el reconegueren, però ell desaparegué. I es deien l'un a l'altre: «No és veritat que els nostres cors s'abusaven dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escriures?» Llavors mateix s'alçaren de taula i se'n tornaren a Jerusalem. Allà trobaren reunits els onze i tots els qui anaven amb ells, que deien: «Realment el Senyor ha ressuscitat i s'ha aparegut a Simó.» Ells també contaven el que els havia passat pel camí, i com l'havien reconegut quan partia el pa.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 2,14.22-33)

El día de Pentecostés Pedro, poniéndose en pie junto a los Once, levantó su voz y con toda solemnidad declaró: «Judíos y vecinos todos de Jerusalén, enteraos bien y escuchad atentamente mis palabras. A Jesús el Nazareno, varón acreditado por Dios ante vosotros con los milagros, prodigios y signos que Dios realizó por medio de él, como vosotros mismos sabéis, a este, entregado conforme al plan que Dios tenía establecido y previsto, lo matasteis, clavándolo a una cruz por manos de hombres inicuos. Pero Dios lo resucitó, librándolo de los dolores de la muerte, por cuanto no era posible que esta lo retuviera bajo su dominio, pues David dice, refiriéndose a él: "Veía siempre al Señor delante de mí, pues está a mi derecha para que no vacile. Por eso se me alegró el corazón, exultó mi lengua, y hasta mi carne descansará esperanzada. Porque no me abandonarás en el lugar de los muertos, ni dejarás que tu Santo experimente corrupción. Me has enseñado senderos de vida, me saciarás de gozo con tu rostro". Hermanos, permitidme hablaros con franqueza: el patriarca David murió y lo enterraron, y su sepulcro está entre nosotros hasta el día de hoy. Pero como era profeta y sabía que Dios "le había jurado con juramento sentar en su trono a un descendiente suyo", previéndolo, habló de la resurrección del Mesías cuando dijo que "no lo abandonará en el lugar de los muertos" y que "su carne no experimentará corrupción". A este Jesús lo resucitó Dios, de lo cual todos nosotros somos testigos. Exaltado, pues, por la diestra de Dios y habiendo recibido del Padre la promesa del Espíritu Santo, lo ha derramado. Esto es lo que estáis viendo y oyendo».

▶ Salmo responsorial (15)

R. *Señor, me enseñarás el sendero de la vida.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 1,17-21)

Queridos hermanos:

Puesto que podéis llamar Padre al que juzga imparcialmente según las obras de cada uno, comportaos con temor durante el tiempo de vuestra peregrinación, pues ya sabéis que fuisteis liberados de vuestra conducta inútil, heredada de vuestros padres, pero no con algo corruptible, con oro o plata, sino con una sangre preciosa, como la de un cordero sin defecto y sin mancha, Cristo, previsto ya antes de la creación del mundo y manifestado en los últimos tiempos por vosotros, que, por medio de él, creéis en Dios, que lo resucitó de entre los muertos y le dio gloria, de manera que vuestra fe y vuestra esperanza estén puestas en Dios.

▶ Lectura el santo Evangelio según san Lucas (Lc 24,13-35)

Aquel mismo día (el primero de la semana), dos de los discípulos de Jesús iban caminando a una aldea llamada Emaús, distante de Jerusalén unos sesenta estadios; iban conversando entre ellos de todo lo que había sucedido. Mientras conversaban y discutían, Jesús en persona se acercó y se puso a caminar con ellos. Pero sus ojos no eran capaces de reconocerlo. Él les dijo: «¿Qué conversación es esa que traéis mientras vais de camino?». Ellos se detuvieron con aire entristecido. Y uno de ellos, que se llamaba Cleofás, le respondió: «¿Eres tú el único forastero en Jerusalén que no sabes lo que ha pasado allí estos días?». Él les dijo: «¿Qué?». Ellos contestaron: «Lo de Jesús el Nazareno, que fue un profeta poderoso en obras y palabras, ante Dios y ante todo el pueblo; cómo lo entregaron los sumos sacerdotes y nuestros jefes para que lo condenaran a muerte, y lo crucificaron. Nosotros esperábamos que él iba a liberar a Israel, pero, con todo esto, ya estamos en el tercer día desde que esto sucedió. Es verdad que algunas mujeres de nuestro grupo nos han sobresaltado, pues habiendo ido muy de mañana al sepulcro, y no habiendo encontrado su cuerpo, vinieron diciendo que incluso habían visto una aparición de ángeles, que dicen que está vivo. Algunos de los nuestros fueron también al sepulcro y lo encontraron como habían dicho las mujeres; pero a él no lo vieron». Entonces él les dijo: «¿Qué necios y torpes sois para creer lo que dijeron los profetas! ¿No era necesario que el Mesías padeciera esto y entrara así en su gloria?». Y, comenzando por Moisés y siguiendo por todos los profetas, les explicó lo que se refería a él en todas las Escrituras. Llegaron cerca de la aldea adonde iban y él simuló que iba a seguir caminando; pero ellos lo apremiaron, diciendo: «Quédate con nosotros, porque atardece y el día va de caída». Y entró para quedarse con ellos. Sentado a la mesa con ellos, tomó el pan, pronunció la bendición, lo partió y se lo iba dando. A ellos se les abrieron los ojos y lo reconocieron. Pero él desapareció de su vista. Y se dijeron el uno al otro: «¿No ardía nuestro corazón mientras nos hablaba por el camino y nos explicaba las Escrituras?». Y, levantándose en aquel momento, se volvieron a Jerusalén, donde encontraron reunidos a los Once con sus compañeros, que estaban diciendo: «Era verdad, ha resucitado el Señor y se ha aparecido a Simón». Y ellos contaron lo que les había pasado por el camino y cómo lo habían reconocido al partir el pan.

COMENTARI

«Realment el Senyor ha ressuscitat!»

Aquarel·la de Maria Cavazzini Fortini, 2013

L'evangeli d'avui és una gran catequesi sobre l'Eucaristia i sobre la Resurrecció. Jesús es troba amb dos deixebles decebutos del final de Jesús: *El cas de Jesús. Nosaltres esperàvem que ell seria el qui hauria alliberat Israel. Ara, de tot això ja fa tres dies.* Esperaven, ara ja no esperen res i marxen. I això que algunes dones del nostre grup ens han esperat: *han anat al sepulcre, no hi han trobat el cos. I també hi han anat alguns dels qui eren amb nosaltres però a ell no l'han trobat.* També ells voldrien trobar, tocar el Senyor. La fe no és el seu fort: *Si que us costa d'entendre!* Malgrat tots els indicis no creuen en allò que ha dit Pere a la primera lectura: *Jesús de Natzaret va ser traït, i vosaltres el vau matar. Però Déu l'ha ressuscitat i l'ha alliberat dels llaços de la mort.* També ho afirma la segona lectura: *Déu abans de crear el món havia decidit el destí de Crist, sacrificat com anyell sense tara. I ara l'ha manifestat per a vosaltres, els qui, per ell, heu cregut en Déu, que l'ha ressuscitat d'entre els morts.*

Tot això que afirmen les lectures, els dos deixebles d'Emaús no ho entenen. Jesús els ho diu clarament: *¿No havia de patir tot això el Messies abans d'entrar en la seva glòria?* Però a mesura que Jesús els ho explica *els nostres cors s'abusaven mentre ens obria el sentit de les Escriures.*

El Crist ressuscitat es fa present i real però els deixebles no el capten. Serà només quan *Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava. Ara se'ls obriren els ulls i el reconegueren però ell desaparegué.* Ara ja creuen en ell sense tocar-lo. L'Eucaristia ens permet trobar-nos per la fe amb Crist ressuscitat que no pot ser captat amb els ulls de la fe. Ens sinó només amb els de la carn. Ens trobem amb ell en l'escolta de la Paraula de Déu, en l'acollida del foraster, en el pa i el vi consagrats. I ara ells tornen amb els germans, sense cap cansament: *Llavors mateix s'alçaren, i se'n tornaren a Jerusalem. Ara s'han convertit en apòstols del Ressuscitat.*